

Дві вивірки

Жили собі, були собі дві вивірки в густому лісі у дуплах. Однаково гарні, пушисті, звинні. Тільки не однакової вдачі. Бо одна з них цілий день трудилася: збирала орішки, гриби, жолудь і все те складала у своїй хатинці, в дуплі дерева.

А друга була собі зовсім недбайлива. Цілими днями тільки її роботи, що стрибати з галузки на галузку, лякати пташок у гніздах або сидіти бездільно й свистати на весь бір. А схоче попоїсти — не журиться. Тож літом усюди їжі повно! То оріх, то жолудь з дуба, то шульки з ялиць і сосон, то корінці всякі. Погризе того, скубне цього — та й знову скаче собі весела, сита.

Отже, ціле літо весело прожила.

Тим часом перша вивірка, працююча й дбайлива, наносила собі в дупло повно всякого корму. Це на зиму придбала. І вже заздалегідь устелила свою хатинку мохом, пушком і сухим листям щоби було тепло і м'ягко в зимі. Та й дверцятка приробила собі до свого дому. Добра була господиня.

Так пройшло всеньке літо, в одній вивірки — у праці й журбі, а в другій — в іграшках.

Минула вже й дощова осінь, і прийшла холодна зима. В лісі стало сумно і пусто: ні листячка, ні грибів, ні орішків. Тільки мороз і вітер, що снігами мете.

Сидить собі в тепленькому дуплі роботяща вивірка і гадки про біду не має. Ціле літо на те працювала, щоби в зимі спокійно відпочити. І м'ягко їй, і тепло, і з'їсти є що. Спокійно сидить собі, люлечку-фаєчку покурює.

Ой, та не так жилося їй ліній і легкодушній посестрі. У її дуслі ні вікон, ні дверей. Не пригадувала. Ні засобів на зиму нема, ані одного орішка! Лиш холодний вітер по хатині свище, гуляє. Сидить бідна вивірка, голодна, марна, змерзла, в клубочок звилася. Кидається по лісі туди, сюди, нічого нема — усе замерзло. Хоч погибай з холоду та й голоду!

Аж пригадала собі убога вивірка свою пильну, роботящу сусідку та й думає собі: «Піду я до неї. Чей же допоможе чим-будь, у неї гори припасів. А літом їй поверну».

Іде вона до сусідки та й несміло стукає в двері.

— Хто там?

— Я, твоя сусідка!

— Просимо,— кличе дбайлива вивірка і відчиняє двері.

Як поглянула на нещасну, помарнілу, напівмертву від студени сусідку, то зараз усе зрозуміла.

— Прошу, сідай, саме на обід натрафила! Чим хата богата... От загрійся трохи в мосі, а я приладжу тобі орішків і жолудів... На, їж на здоровлячко. Та й разом зі мною живи, мені і так скучно самотній.

Засоромлена вивірка почала говорити:

— Але ж я не заслужила на таку доброту; я ціле літо — знаєш — гуляла.

— Нічого,— каже друга,— тепер ти також будеш дбати так, як я, бо пізнала тепер, що без праці нема добра! От, будемо разом працювати і разом жити.

Лінива на радощах обцілувала свою добру товаришку. І відтоді жили обі вивірки разом. А ліниву вивірку біда і нужда навчили працювати. Найближчого

літа лінива стала також пильною і принесла великі припаси харчів до спільної хати.